

Pierwsza w dziejach Egiptu kobieta na tronie faraonów; córka Totmesa I, po śmierci braci, ostatnia przedstawicielka swego rodu.

Ma piętnaście lat, gdy poślubia 12 – letniego Totmesa II, swego przyrodniego brata. Zostaje Wielką Małżonką Królewską, gdy Totmes II obejmuje rządy. Faktyczną władzę sprawuje jednak Hatszepsut.

Zostaje matką dwóch córek, podczas gdy Totmesowi rodzi się też syn z nieprawego łoża – również Totmes.

Ok. 1. 05. 1490 r. słabnący Totmes II mianuje syna współregentem. Hatszepsut uznaje początkowo jego władzę, później jednak rozpoczyna oficjalne rządy z Totmesem III.

Wygląd Hatszepsut: twarz delikatna, ale ostrości dodaje jej nos z lekkim garbkiem; smukła figura. Ubierała się w męskie szaty, nosiła sztuczną brodę i kazała się tytułować „panem obydwóch krain” (Egipt Górny i Dolny).

Od drugiego roku panowania rozpoczynają się jej „dziwactwa”. Rysunki z tego okresu pokazują ją raz jako kobietę, raz jako mężczyznę. Każe się tytułować „królem” lub „królową”.

Hatszepsut straciła jedną z córek zanim osiągnęła ona wiek dojrzały. Wcześniej, w drugim roku panowania, oficjalnie mianowała ją regentką i prawdopodobnie wydała za mąż za Totmesa III. Świadczy o tym przyznany jej tytuł Małżonki Boga oraz to, że po śmierci Hatszepsut Totmes III natychmiast zaczął niszczyć wszelkie ślady jej istnienia, oszczędzając jednak imię tej córki, Neferure.

Prawdopodobnie Totmes III czuł się zmuszony do poślubienia drugiej córki Hatszepsut. Odkryło się to najprawdopodobniej w siedemnastym roku panowania Hatszepsut. W tym też roku zaczęła słabnąć władza pierwszej kobiety – faraona. Odsuwany od tronu Totmes III zdążył w tymczasem stworzyć sobie własne stronnictwo, a po śmierci Hatszepsut stał się jednym z najbardziej aktywnych i najpotężniejszych faraonów.

Ostatni znak życia Hatszepsut pochodzi z siedemnastego roku jej rządów. Poczynając od dwudziestego drugiego ich „wspólnej władzy” Totmes III występuje już jako samodzielny władca. Nie wiemy, czy Totmes III ponosi odpowiedzialność za śmierć Hatszepsut. Wiemy natomiast, że po śmierci władczyni każe usuwać jej imię z murów wszystkich świątyń tak, by pamięć o niej zaginęła na zawsze. Nie powiodło się to.

Dziś możemy podziwiać wspaniałą świątynię Hatszepsut w Deir el – Bahari (Teby) oraz jej mumię (Muzeum w Kairze). W chwili śmierci była otyłą, ok. 50 – letnią kobietą. Zmarła prawdopodobnie na raka kości.

Na podst.: P. Vandenberg, Nefretete, Warszawa 1982